

— Ἡ οἰκία, τὴν ὁποῖαν σὰς προτείνω, εἶνε ἐξαίρετος οἰκία... ἄλλ' ἔχει παράθυρα, τὰ ὁποῖα βλέπουν πρὸς τὸν κήπον τῆς γειτονικῆς οἰκίας... ἐκείνης ἐκεῖ παρὰ πλεύρῳ, τὴν ὁποῖαν βλέπετε χωρὶς παρὰ θύρα καὶ θύρας!...

— Πραγματικῶς... Τοῦτο εἶνε πολὺ περίεργον!... Ἐξοκολουθήσετε, κύριε.

— Δυστυχῶς εἰς τὸν κήπον τῆς οἰκίας ταύτης ἐξέρχονται καθ' ἑσπέρας...

— Τί ἐξέρχονται;

— Φαντάσματα!

Ὁ Ζεβάν παρετήρησε τὸν ὕφαντὴν διὰ βλέμματος χλευαστικοῦ.

— Ἄ!... φαντάσματα; εἶπεν οἷονεὶ ἐκπληττόμενος.

— Ἡ μάλλον ἐν φάντασμα, προσέθηκεν ὁ ὕφαντης, μία μεγάλῃ λευκῇ μορφῇ, ἡ ὁποία περιπατεῖ τὴν νύκτα εἰς τὸν κήπον καὶ ψάλλει διάφορα ᾄσματα εἰς ἄγνωστον γλῶσσαν.

— Καὶ τὸ φάντασμα τοῦτο ἔχει σχῆμα ἀνδρὸς ἢ γυναικός!

— Γυναικός, ὡς λέγουν.

— Ἐξαίρετα.

— Πῶς;

— Θὰ ἐνοικιάσω ἐγὼ αὐτὴν τὴν οἰκίαν.

— Δὲν φοβεῖσθε λοιπὸν τὰ φαντάσματα;

— Καθόλου. Καὶ ἰδοὺ ἡ ἀπόδειξις.

Καί, θέσας τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιόν του, ὁ Ζεβάν ἐξήγαγεν ἀργυρᾶ τινὰ νομίσματα, ἅτινα ἐνεχείρισε τῷ ὕφαντῃ.

— Ἰδοὺ, σὰς προπληρώνω τὸν πρῶτον μῆνα.

— Ὁμιλεῖτε σπουδάζων, κύριε;

— Ἀκουσε, φίλε μου· οὐδέποτε ὑπῆρξα τόσῳ πλούσιος, ὥστε νὰ χαρίζω τὰ χρήματά μου...

— Τότε, κύριε;

— Τότε δός μοι τὴν κλειδα καὶ ἔλθε μετ' ἐμοῦ νὰ ἴδωμεν τὴν νέαν μου κατοικίαν.

Καί, σύρων ἐκ τῆς χειρὸς τὸν ὕφαντὴν, διηυθύνθη μετ' αὐτοῦ πρὸς τὴν ἀκατοίκητον οἰκίαν. Ἀφοῦ δ' ἐπεθεώρησεν αὐτὴν, τὴν ὁποῖαν εὔρε κατὰ πάντα εὐάρεστον, ἔσπευσε πρὸς τὴν μονὴν τῶν Βερναρδίνων, ὅπως εἰδοποιήσῃ τὸν φίλον του Ὀλιβιέρον περὶ τῆς ἐνοικιάσεως τῆς οἰκίας ταύτης.

— Ἐλθέ, ἀδελφέ μου, εἶπεν ὁ Ζεβάν, ἔλθε ταχέως εἰς τὴν νέαν μας κατοικίαν.

— Καὶ δὲν πρέπει, νομίζω, πρὶν νὰ φύγωμεν, ν' ἀποχαιρετισώμεν τὸν φίλον μας Μακρὰφτ καὶ νὰ τὸν εὐχαριστήσωμεν;...

— Ὅχι, ὄχι· αὐριοῦν ἐρχομαι ἐγὼ ὁ Ἰδιος καὶ τὸν εἰδοποιῶ περὶ τῆς νέας μας κατοικίας. Ἐλθέ!

Ἡ ὑπὸ τοῦ Ζεβάν ἐνοικιασθεῖσα οἰκία ἦτο διώροφος καὶ εἶχε διάφορα δωμάτια μετ' ἐπιπλῶν τὰ παρὰ θύρα δ' ἐνὸς ἐξ αὐτῶν, κειμένου ἐπὶ τῆς πρώτης ὀροφῆς, ἦσαν ἀκριβῶς ἀπέναντι τοῦ κήπου τῆς γειτονικῆς οἰκίας, εἰς ὕψος τριῶν ἑως τεσσάρων μέτρων ἀπὸ τοῦ ἐδάφους.

Ἐπὶ δύο ὁλοκλήρους ὥρας ὁ ὕφαντης μετὰ τῆς συζύγου του ἐκαθάριζον αὐτὴν, ἐν τῷ διαστήματι δὲ τούτῳ ὁ Ζεβάν διη-

γήθη γελῶν εἰς τὸν φίλον του τὸν μῦθον τοῦ περιφήμου φαντάσματος, διεγείραντα τὸ μειδιάμα ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ συνήθως μελαγχολικοῦ νέου!

— Θέλεις νὰ καθήσωμεν εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο πλησίον τοῦ κήπου; εἶπεν ὁ Ζεβάν γελῶν τότε καὶ τότε θὰ ἦτο ἄστετον!

— Ὀλίγον μὲ μέλει, Ζεβάν, ἀπήντησεν ὁ Ὀλιβιέρος ψυχρῶς.

— Ὡραία ἀνταμοιβὴ διὰ τὸν θησαυρόν, τὸν ὁποῖον εὔρον! ἐπανέλαβε καγχαλῶν ὁ Ζεβάν.

— Συγχώρησόν μοι, Ζεβάν... Τὸ ἐννοῶ... ὅτι δὲν εἶμαι καλὸς σύντροφος.

Καὶ ὁ Ὀλιβιέρος ἐνηγκαλίσθη τὸν φίλον του.

— ὦ! δὲν μοῦ κακοφαίνεται διόλου διὰ τὸν ψυχρὸν χαρακτῆρά σου, εἶπεν ὁ Ζεβάν. Θὰ ἔλθῃ ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποῖαν κἀνένας ἐπίγειος ἄγγελος θὰ σε χαροποιήσῃ...

— Πολὺ ἀπίθανον, Ζεβάν.

— Ἀφες αὐτὰ!... Ἐγὼ παράδειγμα τὸν ἐκυτόν μου, ὁ ὁποῖος, ἀφ' οὗ ἐγὼν ὀρίσῃ τὴν Ἰακωβίαν, ἔγεινα ζωηρότερος ἀφ' οὗ, τι ἤμην.

Οὕτω συνομιλοῦντες, οἱ δύο φίλοι ἔφθασαν εἰς τὸ πλησίον τοῦ κήπου δωμάτιον. μόλις δ' εἰσελθόντες, ὁ Ζεβάν ἐρρίφθη ἐπὶ τινος πεπαλαιωμένου ἀνακλίντρου.

— ὦ! μὰ τὴν πίστιν μου! ἐδῶ εἴμπορεῖ τις νὰ κοιμηθῇ ἐξαίρετα, ἀνέκραξεν.

Μετὰ τινὰ δὲ στιγμὴν ἐγερθεὶς, ἐπλησίασε τὸ παρὰ θύρον.

— Καὶ αὐτὸς ὁ μυροβόλος κήπος, φίλε μου, εἶνε ὅ, τι ὠραῖον!... τί λέγεις καὶ σύ;

Ὁ Ὀλιβιέρος ἐθεώρει μειδιῶν τὸν Ζεβάν. Ἦσθάνετο χαρὰν ἀνεκλάλητον βλέπων εὐτυχῇ τὴν ἀγαθὴν ἐκείνην καὶ εἰλικρινῇ καρδίαν.

Ὁ Ζεβάν ἐρρίφθη καὶ αὐθις ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου.

— Κοιμήσου τώρα, φίλε μου, εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρος, ἡ ὥρα εἶνε ἤδη προκεχωρημένη. Ἐγὼ θὰ καθήσω πλησίον τοῦ παρὰ θύρου.

— Καλὰ λέγεις, ἀλλ' εἰς τὸν ἐλάχιστον θόρυβον, τὸν ὁποῖον θὰ προξενήσῃ ἡ ἐμφάνις τοῦ φαντάσματος, νὰ μ' ἐξυπνήσῃς. Ἀκούεις;

— Ἐσο ἡσυχος.

— Μοὶ τὸ ὑπόσχεσαι;

— Ναί.

— Ἀχ! φίλε μου, τί ὠραῖον κρεββάτι! καὶ τί ὠραῖα ὄνειρα ποῦ θὰ ἴδῳ!... Καλὴν νύκτα! ἀδελφέ μου... καλὴν νύκτα, Ἰακωβίνα μου!...

Καί, μειδιῶν πάντοτε, ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἀπεκοιμήθη.

— Ἀγαθὴ καὶ εὐγενὴς καρδιά, ἐψιθύρουν ὁ Ὀλιβιέρος θεωρῶν αὐτὸν περιλύπως, τὴν ὁποῖαν σύρω εἰς τὴν ὁδὸν τῆς δυστυχίας!... Ναί! τῆς δυστυχίας!... διότι ἐπὶ τέλους τι θὰ γίνω μόνος ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀπειροπληθοῦς ταύτης πόλεως, ἄγνωστος, ἀφανής, ἀνευ ὀνόματος, ἀνευ ἐλπίδος; Εἰς ἡλικίαν, καθ' ἣν αἰσθάνεται τις ὅτι τὸ πᾶν προσμειδιᾷ περὶ αὐτόν, ὅτι εἰς τὸ βλέμμα γυναικὸς τινος ἢ καρδίας του

πᾶλλει καὶ συγκινεῖται εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν αἰσθάνεται ὅτι ἀγαπᾷ καὶ ἀγαπᾶται, ἐγὼ ἄλλο δὲν ἔχω κατὰ νοῦν ἢ τὸ μῖσος καὶ τὴν ἐκδίκησιν! Ἀχ! Ζεβάν, γλυκύτατε καὶ προσφιλέστατε φίλε! πολλάκις μ' ἐπερίπαιξες διὰ τὴν ψυχρότητά μου καὶ τὴν ἀδιαφορίαν μου καὶ πολλάκις μ' ἠλεγξες ὡς σκληρὸν καὶ ἀναισθητόν... Ὅχι, δὲν ἔχεις δίκαιον, φίλε μου! Ἐθυσίασα τὰ πάντα ἐν τῇ νεότητί μου, κατέπνιξα ἐν ἐμοὶ πᾶν αἶσθημα εὐγενές, διότι ἡ ἐκδίκησις εἶχε καταλάβει ὁλόκληρον τὴν καρδίαν μου!... Ἀχ! Ὑψιστε Θεέ! Σὺ, ὁ τοσοῦτον ἀγχθὸς καὶ πολυεύσπλαγχνος, ὁ τιμωρὸν τὴν κακίαν καὶ ἀνταμείδων τὴν ἀρετὴν, διατί λοιπὸν κατέστησες τὴν ζωὴν μου τοσοῦτον ἐπαχθὴ καὶ θλιβεράν;...

Καὶ ὁ Ὀλιβιέρος ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ἐν δάκρυ! ἀνέκραξεν, ἐν δάκρυ!... Εἶμαι λοιπὸν τόσῳ ἄθλιος, ὥστε νὰ κλαίω;... Ὅχι, Ὅχι!... αἰσθάνομαι ἐν ἐμοὶ τὴν ψυχὴν τοῦ πατρός μου, ἡ ὁποία μὲ προστατεύει καὶ διευθύνει τὰ διαβήματά μου... Ἀχ! Θεέ μου! εἶμαι πολὺ νέος ἀκόμη καὶ πιστεύω ὅτι δὲν θὰ μὲ ἐγκαταλείψῃς!...

Ὑπὸ τὸ βάρος τοιούτων ὀδυνηρῶν σκέψεων, ὁ Ὀλιβιέρος ἔκρυψε τὸ πρόσωπον εἰς τὰς χεῖράς του.

Αἰφνιδίᾳ ἀνέμου πνοῇ ἀπέσπασεν αὐτόν ἀπὸ τῶν σκέψεων του.

Ὁ νέος ἤγειρε τὴν κεφαλὴν, περιέφερε μηχανικῶς τὸ βλέμμα περὶ τὸν κήπον τῆς Ζολάνδης καὶ προσήλωσεν αὐτὸ ἐκστατικὸν ἐπὶ τινος γυναικείας μορφῆς, ἥτις, ἀφοῦ διήλθε μετὰ ταχύτητος τὸν κήπον, ἐκάθησεν ἐπὶ τινος λιθίνης ἑδρας, τοποθετημένης ὑπὸ γηραιῶν πετελέων, οὐχὶ μακρὰν τῶν παρὰ θύρων τοῦωματίου του.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Τὴν ἐπιοῦσαν, τὸ συμβούλιον συνηγορήσθη. Τὰ συγκροτοῦντα αὐτὸ πρόσωπα διέφερον ἐκάστοτε, κατὰ τὰς ἀστάτους φιλικίας τοῦ βασιλέως. Τὴν ἡμέραν δ' ἐκείνην συνέκειτο ὑπὸ τῶν Κουέλου, Μωζιρόν, Ἐπερνὼν καὶ Σχομβέργ.

Ὁ Σχικὼ, καθήμενος πρὸ τῆς κεφαλῆς τῆς τραπέζης, ἔκοπτε χάρτινα πλοῖα, ὅπως ναυπηγήσῃ, ὡς ἔλεγε, τῇ Αὐτοῦ Χριστιανικωτάτῃ Μεγαλειότητι σόλον ὅμοιον ἐκείνῳ τῆς Αὐτοῦ Καθολικωτάτης Μεγαλειότητος.

Ἀνηγγέλη ὁ κύριος δὲ Μορβιλλιέ.

Ὁ πολιτικὸς ἀνὴρ εἶχε περιβληθῇ τὰ βαθυτάτου χρώματος ἐνδύματά του καὶ εἶχε προσλάβει τὸ μάλλον πένθιμον ἥθος του. Μετὰ δὲ βαθεῖαν ὑπόκλισιν, ἣν ἀνταπέδωκεν αὐτῷ ὁ Σχικὼ, ἐπλησίασε τὸν βασιλέα.

— Εὐρίσκομαι εἶπεν, ἐνώπιον τοῦ συμ-

βουλίου τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος ;

— Ναί, ἐνώπιον τῶν καλλιτέρων φίλων μου. Ὁμιλήσατε.

— Λοιπόν, Μεγαλειότατε, λαμβάνω διαβεβαίωσιν, τῆς ὁποίας ἔχω ἀνάγκην. Πρόκειται νὰ καταγγεῖλω ἐπίφοβον τῇ Ὑμετέρᾳ Μεγαλειότητι συνωμοσίαν,

— Συνωμοσίαν ! ἀνέκραξαν ἅπαντες οἱ παρεστώτες.

Ὁ Σχικὼ ἔτεινε τὸ οὖς καὶ διέκοψε τὴν ναυπήγησιν ὥραιας λέμβου.

— Συνωμοσίαν, ναί, Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ κύριος δὲ Μορβιλλιέ, ταπεινῶσας τὴν φωνὴν μυστηριωδῶς, ὡς ὅτε πρόκειται περὶ φοβερῶν ἐμπιστευτικῶν ἀνακοινώσεων.

— ὦ ! εἶπεν ὁ βασιλεὺς. Ἐμπρός, εἶναι συνωμοσία ἰσπανικὴ ;

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ὁ δούξ δ' Ἀνζιού, προσκεκλημένος εἰς τὸ συμβούλιον, εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, τῆς ὁποίας ἡ θύρα παραχρῆμα ἐπανεκλείσθη.

— Ἀκούσατε, ἀδελφέ μου, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, μετὰ τὰς συνήθεις ἐθιμοτυπίας ὁ κύριος δὲ Μορβιλλιέ καταγγέλλει ἡμῖν συνωμοσίαν κατὰ τῆς ἀσφαλείας τοῦ Κράτους.

Ὁ δούξ ἔρριψε βραδέως ἐπὶ τῶν παρεστώτων τὸ γνωστὸν ἡμῖν ἐταστικὸν καὶ δύσπιστον βλέμμα του.

— Εἶναι δυνατὸν ; . . ἐψιθύρουν.

— Οἱμοὶ ! ναί, ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ κύριος δὲ Μορβιλλιέ, συνωμοσίαν ἐπίφοβον.

— Διηγήθητέ μας τὰ πράγματα, εἶπεν ὁ Σχικὼ, ἐνῶ ἔθετεν ἐντὸς τῆς ἐπὶ τῆς τραπέζης κρυσταλλίνης λεκάνης τὴν τελειωθεῖσαν λέμβον.

— Ναί, ἐψιθύρουν ὁ δούξ δ' Ἀνζιού, διηγήθητε ἡμῖν τὰ πράγματα, κύριε ἀρχιγραμματεῦ.

— Ἀκούω, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ ἀρχιγραμματεὺς, πρὸ πολλοῦ, ἐπώπτευον τὰς ἐνεργείας τινῶν δυσηρεστημένων . . .

— ὦ ! εἶπεν ὁ Σχικὼ . . . τινῶν ; . . εἰσθε πολὺ μετριόφρων, κύριε δὲ Μορβιλλιέ !

— Ἦσαν, ἐξηκολούθησεν ὁ ἀρχιγραμματεὺς, ἄνθρωποι ἄνευ σημασίας, μικρέμποροι, ἐπιτηδευματῆται ἢ μικροὶ γραφεῖς . . . καὶ τινες μοναχοὶ καὶ μαθηταί.

— Οἱ τοιοῦτοι δὲν εἶναι πολὺ μεγάλαι πρίγκηπες, εἶπεν ὁ Σχικὼ μετὰ μεγίστης ἀπαθείας καὶ ἀρχίσας τὴν κατασκευὴν ἐτέρου πλοίου.

Ὁ δούξ δ' Ἀνζιού ἐμεϊδίασε κατ' ἀνάγκην.

— Θὰ ἴδῃτε, Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ ἀρχιγραμματεὺς. Ἦξευρον, ὅτι οἱ δυσηρεστημένοι ἐπωφελοῦνται πάντοτε δύο κυρίων περιστάσεων, τοῦ πολέμου ἢ τῆς θρησκείας . . .

— Εἶναι πολὺ λογικόν, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος. Ἐπειτα ;

Ὁ ἀρχιγραμματεὺς, εὐτυχῆς διὰ τὸ ἐγκώμιον τοῦτο, ἐξηκολούθησεν :

— Εἰς τὸν στρατὸν εἶχον ἀξιωματικούς ἀρρωσιωμένους τῇ Ὑμετέρᾳ Μεγαλειότητι, οἵτινες μ' ἐπληροφόρουν περὶ πάντων ἄλλ' ὡς πρὸς τὴν θρησκείαν, τὸ πρᾶγμα εἶναι δυσχερέστερον. Ἐθεσα, λοιπόν, εἰς ἐνέργειαν τοὺς ἀνθρώπους μου.

— Πολὺ ὀρθῶς, εἶπεν ὁ Σχικὼ.

— Ἐπὶ τέλους, ἐξηκολούθησεν ὁ Μορβιλλιέ, κατῴρθωσα, διὰ τῶν πρακτόρων μου, νὰ σαγηνεύσω ἕνα τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐφορίας τῶν Παρισίων. . .

— Πρὸς τί ; εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

— Ὅπως κατασκοπεύῃ τοὺς ἱεροκλήρυκας, οἵτινες διερεθίζουν τὸν λαὸν κατὰ τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος.

— ὦ ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Σχικὼ, μήπως ὁ φίλος μου εἶναι γνωστός ;

— Οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι δὲν ἐμπνέονται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, Μεγαλειότατε, ἀλλ' ὑπὸ ἐχθρικωτάτης κατὰ τοῦ στέμματος φατρίας. Ἐσπουδάσα ἐκείνην τὴν φατρίαν.

— Ἀριστα, εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

— Ὁρθότατα, εἶπεν ὁ Σχικὼ.

— Γινώσκω δὲ τὰς ἐλπίδας αὐτῆς, προσέθετο θριαμβευτικῶς ὁ Μορβιλλιέ.

— Ἀξιόλογα ! ἀνεφώνησεν ὁ Σχικὼ.

Ὁ βασιλεὺς ἔνευσε πρὸς τὸν Γασκόνον νὰ σιωπήσῃ.

Ὁ δούξ δ' Ἀνζιού ἠτένιζε τὸν ρήτορα.

— Ἐπὶ δύο καὶ πλέον μῆνας, εἶπεν ὁ ἀρχιγραμματεὺς, μισθοδοτῶ ἄνδρας πολὺ ἐπιδεξιούς, δεδοκιμασμένης ἀνδρείας εἰ καὶ ἀκορέστως ἀπλήστους, τοὺς ὁποίους ὅμως ὤφειλον νὰ χρησιμοποιοῦσιν ὑπὲρ τοῦ βασιλέως καὶ οἵτινες ἀμείβονται μὲν γενναϊότατα, οὐχ ἥττον ὅμως τὸ κέρδος ὑπερβαίνει τὴν δαπάνην. Ἐμαθον, λοιπόν, παρ' αὐτῶν, ὅτι, ἂντι θυσίας μεγάλου χρηματικοῦ ποσοῦ, ἤθελον λάβει γνώσιν τῆς πρώτης συνεντεύξεως τῶν συνωμοτῶν.

— Αὐτὸ εἶναι καλόν, εἶπεν ὁ Σχικὼ πλήρως, βασιλέα μου, πλήρως !

— Αἱ ! ὄχι φειδωλίας, ἀνέκραξεν ὁ Ἐρρίκος. Ἄς ἴδωμεν . . . ἀρχιγραμματεῦ, τὸν σκοπὸν τῆς συνωμοσίας, τὰς ἐλπίδας τῶν συνωμοτῶν . . .

— Μεγαλειότατε ! πρόκειται οὐδὲν ἥττον ἢ περὶ δευτέρας νυκτὸς τοῦ ἁγίου Βαρθολομαίου.

— Κατὰ τίνος ;

— Κατὰ τῶν Οὐγονότων.

Οἱ παρεστώτες ἠτένισαν ἀλλήλους, ἐκπεπληγμένοι.

— Πόσον σὰς ἐστοίχισε τοῦτο, κατὰ προσέγγισιν ; ἠρώτησεν ὁ Σχικὼ.

— Ἐβδομήκοντα πέντε χιλιάδας λιτρῶν ἀφ' ἐνὸς καὶ ἑκατὸν χιλιάδας ἀφ' ἑτέρου.

Ὁ Σχικὼ ἐστράφη πρὸς τὸν βασιλέα.

— Ἐὰν θέλῃς, σοὶ φανερώσω τὸ μυστικὸν τοῦ κυρίου δὲ Μορβιλλιέ ἀντὶ χιλίων σκούδων, ἀνέκραξεν ὁ Γασκόνος.

— Εἰπέ, ἀπήντησεν ὁ βασιλεὺς.

— Εἶναι ἡ Ἐρωσις ἀπλῶς καὶ καθαρῶς, εἶπεν ὁ Σχικὼ, ἡ Ἐρωσις, ἡ λαβοῦσα ἀρχὴν πρὸ δεκαετίας. Ὁ κύριος δὲ Μορβιλλιέ ἀνεκάλυψεν ὅτι πᾶς κάτοικος τῶν Παρισίων γινώσκει ὡς τὸ Πάτερ ἡμῶν.

— Κύριε . . . διέκοψεν εἰπὼν ὁ Μορβιλλιέ.

— Λέγω τὴν ἀλήθειαν . . . καὶ θὰ το ἀποδείξω, εἶπεν ὁ Σχικὼ μὲ δικηγορικὸν ὕφος.

— Τότε, εἰπατέ μοι τὸ συνεντευκτήριον τῶν μελῶν τῆς Ἐρώσεως.

— Λίαν εὐχαρίστως : α'. ἡ δημοσία ὁδός : β'. ἡ δημοσία ὁδός : γ'. αἱ δημόσιοι ὁδοί.

— Ὁ κύριος Σχικὼ θέλει νὰ γελάσῃ, εἶπεν ὁ Μορβιλλιέ, μορφάσας. Καὶ τὸ σημεῖον τῆς ἀναγνωρίσεώς των ;

— Εἶναι ἐνδεδυσμένοι ὡς Παρισινοὶ καὶ κινοῦσι τὰς κνήμας, ὅταν βαδίζωσιν, ἀπῆντησε σοβαρῶς ὁ Σχικὼ.

Γενικὴ ἐκρηγξίς γέλωτος ὑπεδέχθη τὴν ἐξήγησιν ταύτην. Ὁ κύριος δὲ Μορβιλλιέ ἐπίσης ἐθεώρησε καλὸν νὰ γελάσῃ. Πλήν, ἀναλαβὼν τὴν σοβαρότητά του, ἐξηκολούθησεν.

— Ἐπὶ τέλους, κατὰσκοπός μου παρέστη εἰς τινὰ τῶν συνεδριῶν αὐτῶν γενομένην εἰς μέρος, τὸ ὁποῖον ὁ κύριος Σχικὼ ἄγνοεῖ.

Ὁ δούξ δ' Ἀνζιού ὠχρίασε.

— Ποῦ ; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς.

— Εἰς τὸ μοναστήριον τῆς Ἀγίας Γενοβέφας.

— Εἰς τὸ μοναστήριον τῆς Ἀγίας Γενοβέφας ! εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

— Εἶναι ἀδύνατον, ἐψιθύρουν ὁ δούξ.

— Καὶ ὅμως εἶναι ἀληθές, εἶπεν ὁ Μορβιλλιέ, κατηχυχαριστημένος ἐκ τῆς προενηθείσης ἐντυπώσεως καὶ παρατηρῶν θριαμβευτικῶς τοὺς παρεστώτας.

— Καὶ τί ἐπραξαν, κύριε ἀρχιγραμματεῦ ; τί ἀπεφάσισαν ; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς.

— Ὅτι θὰ ἐκλέξωσιν ἀρχηγούς, ὅτι ἕκαστον τῶν μελῶν τῆς Ἐρώσεως θέλει ὀπλισθῇ, ὅτι θέλει ἀποσταλῇ εἰς ἑκάστην ἐπαρχίαν ἀπεσταλμένος ἐκ τῆς ἐπαναστατικῆς πρώτευούσης καὶ ὅτι ἅπαντες οἱ ὕφ' ὧν πολυαγαπώμενοι οὐγονότοι, εἶναι αὐταὶ αἱ ἐκφράσεις των . . .

Ὁ βασιλεὺς ἐμεϊδίασε.

— Θὰ σφαγῶσιν εἰς ὠρισμένην ἡμέραν.

— Τοῦτο εἶναι ὄλον ; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς.

— Διὰ βολῆς ! εἶπεν ὁ Σχικὼ, φαίνεται, ὅτι εἶσαι καθολικός.

— Εἶναι, λοιπόν, τὸ ὄλον ; εἶπεν ὁ δούξ.

— Ὅχι, ἐξοχώτατε . . .

— Τὸ πιστεύω, εἶπεν ὁ Σχικὼ. Ἐὰν μόνον τοῦτο ἡγοράζομεν ἀντὶ 175,000 λιτρῶν, ὁ βασιλεὺς θὰ ἐκλέπετο.

— Ὁμιλήσατε, ἀρχιγραμματεῦ, εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

— Ὑπάρχουν ἀρχηγοί . . .

Ὁ Σχικὼ εἶδε τὸν ὑπενδύτην τοῦ δουκῆ, ταραττόμενον ὑπὸ τῶν παλμῶν τῆς καρδίας αὐτοῦ.

— Καλέ, καλέ, συνωμοσία μὲ ἀρχηγούς, εἶπεν ὁ κύριος Σχικὼ, καὶ τὸ παρὰ δόξον. Καὶ ὅμως κατὰ θέλωμεν ἀκόμη διὰ τὰς 175,000 λίτρας μας.

— Τοὺς ἀρχηγούς . . . τὰ ὀνόματά των ; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς πῶς ὀνομάζονται οἱ ἀρχηγοί ;

— Κατὰ πρῶτον, εἰς ἱεροκλήρυξ, εἰς φανατικός, εἰς δαιμονίων, τοῦ ὁποίου ἡγόρασα τὸ ὄνομα ἀντὶ 10,000 λιτρῶν.

— Καὶ ἐπράξατε καλῶς.

Ἐπεταί συνέχεια.